

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๔๑๔/๒๕๕๐

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๙๐/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๙ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ระหว่าง

- นายคมสัน เดชสุวรรณ ผู้ฟ้องคดี
- อธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๑
- คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ที่ ๒
- นายกรัฐมนตรื ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๒๐/๒๕๔๗
หมายเลขแดงที่ ๖๖๙/๒๕๕๐ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการที่ดิน ระดับ ๕
ฝ่ายควบคุมการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ กองหนังสือสำคัญ กรมที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออก
จากราชการ กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ
เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิด

วินัย...

วินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีร่วมและรู้เห็นกับนายเสรี วรรณสะโร เจ้าหน้าที่เดินสำรวจ และนายสุรัตน์ เจริญผล เจ้าหน้าที่โยงยึดหลักเขตที่ดิน ปลอมแปลงแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) เลขที่ ๗๙๔ หมู่ที่ ๖ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล เนื้อที่ ๘ ไร่ ซึ่งนายกอแจ่ม อังสะ นำมาเป็นหลักฐานในการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน แต่ได้ดำเนินการออกโฉนดที่ดินให้นายกอแจ่ม โดยไม่มีหลักฐานที่ดิน ต่อมา ได้แก้ไขเนื้อที่และระยะของรูปที่ดินจาก ๘ ไร่ เป็น ๖๘ ไร่ เพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานในการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินให้นายดาหยาด เกษม กับพวก โดยเรียกร้อยเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ต่อรองเหลือ ๒๗,๐๐๐ บาท และขอที่ดิน ๑๒ ไร่ เป็นค่าตอบแทน ซึ่งข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่เป็นความจริง เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับรายงานการเดินสำรวจ เขตที่ดิน (ร.ว.๔๐) รายงานนายกอแจ่มจากนายเสรี นายกอแจ่มได้นำเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน โดยไม่มีหลักฐานที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจดูความถูกต้องใส่เอกสารประกอบเรื่อง สร้างใบไต่สวน (น.ส.๕) จากนั้นได้นัดเจ้าของที่ดินและที่ดินข้างเคียงทำการสอบสวนสิทธิโดยสอบถามถึงการได้มา นายกอแจ่มแจ้งว่าผู้ครอบครองเดิมได้มาหลังปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งเป็นการได้มาหลังประมวลกฎหมาย ที่ดินและไม่มีหลักฐานที่ดิน จึงต้องห้ามโอน ๑๐ ปี ตามมาตรา ๕๘ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งให้นายกอแจ่มและเจ้าของที่ดินทุกรายทราบ ซึ่งนายกอแจ่มไม่ได้โต้แย้ง หรือคัดค้านการสอบสวนสิทธิของผู้ฟ้องคดีว่าที่ดินแปลงนี้เป็นที่ดินที่มีหลักฐาน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ผู้ฟ้องคดีจึงให้นายกอแจ่ม เจ้าของที่ดินข้างเคียง และผู้ปกครองท้องที่ลงลายมือชื่อ ในใบไต่สวน (น.ส.๕) และเอกสารประกอบเรื่องต่างๆ เมื่อสอบสวนเสร็จผู้ฟ้องคดีได้จัดทำ บัญชีส่งงาน (บ.ด.จ.๑๖) ส่งให้กองกำกับการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินเพื่อพิจารณา ดำเนินการต่อไป

ส่วนที่ดินของนายดาหยาดกับพวก นายเสรีได้ส่งรายงานการเดินสำรวจเขตที่ดิน (ร.ว.๔๐) ให้ผู้ฟ้องคดีภายหลังรายงานนายกอแจ่ม โดยนายดาหยาดกับพวกได้นำเดินสำรวจ ตามหลักฐาน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ หมู่ที่ ๖ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล โดยแบ่ง ออกเป็น ๔ แปลง ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจดูความถูกต้องพบว่า ส.ค.๑ มีร่องรอยการเขียนขึ้นใหม่ ทับของเดิม จำเป็นต้องตรวจสอบจึงได้นัดทำการสอบสวนและให้เจ้าของที่ดินไปคัด ส.ค.๑ และทะเบียนการครอบครองที่ดินฉบับสำนักงานที่ดินมาให้ในภายหลัง และได้สอบถามถึงการได้ที่ดินมา

/และมีหลักฐาน...

และมีหลักฐานอย่างไร นายดาหยาดกับพวกอ้างว่าได้มาโดยซื้อจากนายดอล๊ะ อังสะ มีหลักฐาน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ และครอบครองทำประโยชน์ต่อเนื่องตลอดมา ผู้ฟ้องคดีจึงให้เจ้าของที่ดินและที่ดินข้างเคียงลงลายมือชื่อในใบไต่สวน (น.ส.๕) แต่มีบางแปลงเจ้าของที่ดินข้างเคียงยังไม่ได้ลงลายมือชื่อ ผู้ฟ้องคดีได้คัดแยกกรรมไว้หลายๆ เรื่อง จึงจะนำไปตรวจสอบหลักฐานที่สำนักงานที่ดินอำเภอ และโดยที่ศูนย์อำนวยการเดินสำรวจที่ดินจังหวัดสตูล ได้มีคำสั่งเปลี่ยนช่างเดินสำรวจบ่อย ส่งผลให้การปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีล่าช้า ผู้ฟ้องคดีจึงจำเป็นต้องรีบคัดงานที่เสร็จเรียบร้อยแล้วส่งให้กองกำกับการเดินสำรวจ ส่วนงานที่ต้องตรวจสอบหรือขาดเอกสารหลักฐานได้แยกเก็บไว้ เนื่องจากปริมาณงานที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องส่งให้กองกำกับการเดินสำรวจมีจำนวนถึง ๑๕๐ แปลงต่อเดือน ผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องการออกโฉนดที่ดินที่สอบสวนสิทธิแล้วจำนวนหนึ่งไปให้นายเนี่ยะหมาด โส๊ะนุ้ย ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๙ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล ลงลายมือชื่อในฐานะผู้ปกครองท้องที่ตัวแทนนายอำเภอ และได้นำเรื่องการออกโฉนดที่ดินของนายดาหยาดกับพวก ไปด้วย โดยไม่ได้นำไปเพื่อให้ผู้ใหญ่บ้านลงลายมือชื่อ แต่นำไปเพื่อสอบถามเกี่ยวกับข้อสงสัยใน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ที่มีร่องรอยการเขียนขึ้นใหม่ทับของเดิม และสภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินได้เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งใน ส.ค.๑ ระบุว่า เป็นสวนยางพารา แต่นายดาหยาด กับพวกอ้างว่าเป็นสวนมะพร้าวและคันทนาเลี้ยงปู เมื่อผู้ใหญ่บ้านได้ตรวจดู ส.ค.๑ ดังกล่าว พบว่านายดอล๊ะเป็นผู้แจ้งการครอบครองและได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงให้ผู้ใหญ่บ้านเรียกนายกอเจ็มซึ่งเป็นบุตรของนายดอล๊ะมาพบเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง นายกอเจ็มแจ้งว่า ส.ค.๑ ดังกล่าวเป็นของนายกอเจ็มโดยครอบครองต่อเนื่องจากบิดา มีเนื้อที่ ๘ ไร่ ไม่ใช่ ๖๘ ไร่ นายกอเจ็มได้มอบ ส.ค.๑ ให้นายเสรี เจ้าหน้าที่เดินสำรวจ ไปก่อนหน้าเพื่อออกโฉนดที่ดิน ความจริงเกี่ยวกับ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ จึงได้ถูกเปิดเผยขึ้น นายกอเจ็มได้ทำหนังสือร้องเรียนต่อผู้ใหญ่บ้านว่า นายเสรี วรรณสะโร นายดาหยาด เกษม นายพรศักดิ์ ระนุ้ย นายเคียร หาหลัง นายสุเมธ แซ่เอี้ยว และนายธนวัฒน์ หมาดอี รวม ๖ คน ร่วมกันยกยกออกและปลอมแปลงเอกสาร ส.ค.๑ ของตน ต่อมา นายหมาด สันหลี่ กับพวกรวม ๑๒ คน ได้ทำหนังสือร้องเรียนต่อ นายอำเภอละงูว่า เจ้าหน้าที่รังวัดทำโฉนดที่ดินปลอมแปลงเอกสารของนายกอเจ็ม จากเดิมมีเนื้อที่จำนวน ๘ ไร่ โดยเปลี่ยนตำแหน่งที่ดินและเปลี่ยนเนื้อที่เป็น ๖๘ ไร่ ทับที่ดินของตนและ

ของราษฎรจำนวน ๑๐ กว่าราย สำนักงานที่ดินจังหวัดสตูลโดยนายชัยรัฐ มุ่งสวัสดิ์ ผู้กำกับการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินจังหวัดสตูล ได้ทำการสอบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ โดยได้ทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีในฐานะพยานไม่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการสอบสวน ทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก ดิมเบียร์ไปด้วยและเปิดโอกาสให้นายดาหยาดกับพวก ซึ่งเป็นผู้ถูกร้องเรียนเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนข้อเท็จจริงด้วย ไม่ได้รักษาความปลอดภัยให้กับผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกร้องเรียนเป็นผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น เป็นสมาชิกสภา อ.บ.ต. ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะไม่มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน จึงตกอยู่ในภาวะจำยอมในการตอบคำถาม จึงได้ตอบคำถามว่านายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ตรวจพบการกระทำดังกล่าว และได้แนะนำให้ผู้ใหญ่บ้านและนายกอเจิมไปดำเนินคดีกับนายดาหยาดกับพวกเอง หลังจากนั้น นายชัยรัฐได้มีหนังสือถึงผู้อำนวยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินจังหวัดสตูลเสนอให้ตั้งคณะกรรมการดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๑๗๖/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี นายเสรี และนายสุรัตน์ คณะกรรมการสอบสวนวินัยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่รู้เห็นเกี่ยวกับการแก้ไข ส.ค.๑ และการใช้ ส.ค.๑ กับที่ดินของนายดาหยาดกับพวก เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้สอบสวนสิทธิจนทำให้นายกอเจิม เจ้าของที่ดินทราบเรื่องการใช้ ส.ค.๑ ที่มีการแก้ไขกับที่ดินของนายดาหยาดกับพวก ถูกเปิดเผยขึ้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาทุกกรณี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับมีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาสั่งการแล้ว ซึ่งได้มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่สั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เหตุที่ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการสืบเนื่องมาจากนายหมวด สันหลี่ กับพวกรวม ๑๒ คน ได้ร้องเรียนต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสตูลว่า นายเสรี วรรณสะโร เจ้าหน้าที่เดินสำรวจ ร่วมกับนายดาหยาด เกษม นายพรศักดิ์ เรระนุ้ย นายธนวัฒน์ หมาดอี นายเคียร หาหลัง และนายสุเมธ แซ่เอี้ยว ทำการปลอมแปลงเอกสาร ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ หมู่ที่ ๖ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล ของนายดอละ อังสะจากเนื้อที่ ๘ ไร่ เป็น ๖๘ ไร่ แล้วนำไปออกโฉนดที่ดินให้กับนายดาหยาดกับพวกรวม ๕ คนทับที่ดินของผู้ร้อง ศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสตูลจึงให้สำนักงานที่ดินจังหวัดสตูลดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง ปรากฏว่านายเสรีเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการปลอมแปลงเอกสาร ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายดอละ กรณีมีมูลควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย นอกจากนายเสรียังมีนายสุรัตน์ เจริญผล เจ้าหน้าที่โยงยึดหลักเขตที่ดิน เป็นผู้ทำการเก็บรายละเอียดโดยเจ้าหน้าที่เดินสำรวจยังไม่ทำการรังวัดและส่งเซนเดินสำรวจให้ และผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิเป็นผู้รับเอกสารเรื่องราวดังกล่าวและทำหน้าที่สอบสวน แต่กลับไม่ได้ทำการสอบสวนนายดาหยาดกับพวก ผู้นำทำการรังวัด อีกทั้งปล่อยปละละเลยไม่ตรวจสอบหลักฐานกับสำนักงานที่ดินอำเภอละงู ทั้งๆ ที่เห็นชัดว่า ส.ค.๑ ดังกล่าวมีรอยแก้ไขเขียนข้อความใหม่ นอกจากนี้ นายดาหยาดยังให้ถ้อยคำว่าเป็นเจ้าหน้าที่ได้เรียกร้องเงินเป็นค่าออกโฉนดที่ดิน จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และขอที่ดิน ๑๒ ไร่ ซึ่งนายดาหยาดได้ต่อรองและมอบเงินจำนวน ๒๗,๐๐๐ บาทให้นายสุรัตน์ไปแล้ว พฤติการณ์ดังกล่าวของนายเสรี นายสุรัตน์ และผู้ฟ้องคดี ฟังได้ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ที่มีการแก้ไขเนื้อที่ไปออกเอกสารสิทธิในที่ดินแปลงอื่นแล้วเรียกร้องผลประโยชน์ตอบแทนโดยมิชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งกรมที่ดินที่ ๑๑๗๖/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงกับนายเสรี นายสุรัตน์ และผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบพร้อมสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่รู้เห็นเกี่ยวกับการแก้ไข ส.ค.๑ และใช้ ส.ค.๑ กับที่ดินของนายดาหยาดกับพวก เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้สอบสวนสิทธิจนนายกอเจิมเจ้าของที่ดินทราบเรื่องราวการใช้ ส.ค. ๑ ที่มีการแก้ไขกับที่ดินของนายดาหยาดกับพวกถูกเปิดเผยขึ้น แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้ตรวจสอบ ส.ค.๑ กับฉบับสำนักงานที่ดินก็ตาม

ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาทุกกรณี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า จากพยานหลักฐานน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้ให้นายดาหยาดกับพวกลงลายมือชื่อในใบไต่สวน โดยไม่ได้ทำการสอบสวนตามที่นายดาหยาดกับพวกให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริง และจากการให้ถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิ ได้ทำการสอบสวนนายดาหยาดกับพวก ถึงสาเหตุที่มีการแก้ไข ส.ค.๑ และมีได้เรียกเจ้าของ ส.ค. ๑ เดิมมาสอบสวน อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงว่า นายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไข ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ แต่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไข ส.ค.๑ ดังกล่าว และได้แจ้งให้ผู้ใหญ่บ้านทราบ และแนะนำให้เรียกนายกอแจ่มมาสอบถาม นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังไม่ทำการตรวจสอบหลักฐาน ส.ค.๑ กับอำเภอก่อน และได้อำเภอก่อนหลังจากที่แจ้งให้ผู้ใหญ่บ้านทราบข้อสังเกตและข้อเท็จจริงปรากฏ ขึ้นแล้ว จึงได้ทราบว่า ส.ค.๑ ฉบับอำเภอก่อนถูกไฟไหม้หมดซึ่งไม่เกิดประโยชน์แต่ประการใด พิจารณาจากพฤติการณ์ทั้งหมดของผู้ฟ้องคดีเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับนายเสรี นายสุรัตน์ และเจ้าของที่ดินกลุ่มนายดาหยาด ทำการปลอมแปลงแก้ไข ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายกอแจ่ม และนำมาใช้ประกอบเรื่องการออกโฉนดที่ดินของนายดาหยาดกับพวก เพื่อที่จะทำให้ที่ดิน กลุ่มของนายดาหยาดไม่ถูกห้ามโอน ประกอบกับการแก้ไข ส.ค.๑ ดังกล่าวนั้น นอกจากแก้ไข เนื้อที่แล้วยังได้มีการแก้ไขระยะของรูปที่ดินใน ส.ค.๑ ให้สอดคล้องกับเนื้อที่ใหม่ด้วย ซึ่งถ้า กลุ่มของนายดาหยาดดำเนินการเองก็ไม่น่าจะมีความรู้ตรงจุดนี้ จึงเชื่อว่าเจ้าหน้าที่มีส่วนร่วม รู้เห็นและร่วมมือด้วย โดยมีการเรียกเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และที่ดินจำนวน ๑๒ ไร่ เป็นสิ่งตอบแทนตามที่นายดาหยาดให้ถ้อยคำจริง กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่านายเสรี นายสุรัตน์ และผู้ฟ้องคดีได้ร่วมมือกับเจ้าของที่ดินกลุ่มนายดาหยาด ทำการปลอมแปลงแก้ไข ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายกอแจ่มจริง อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวน ไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหาย แก่ทางราชการ เห็นควรให้นายเสรี นายสุรัตน์ และผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะมีมลทิน หรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเสนอต่อ อ.ก.พ. กรมที่ดิน อ.ก.พ. กรมที่ดินพิจารณาแล้วเห็นว่า

พฤติการณ์ของนายเสรี นายสุรรัตน์ และผู้ฟ้องคดี เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มีมติให้ลงโทษไล่ออกทั้งสามคน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และรายงานผลการดำเนินการทางวินัยต่อ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยทราบ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีมติให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนพยานบุคคลบางรายใหม่ เนื่องจากเห็นว่าการสอบสวนไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ ๒๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และต่อมาได้มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้รับรายงานการเดินสำรวจเขตที่ดิน (ร.ว.๔๐) รายงานดาหยาดกับพวกจากนายเสรี ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจดูความถูกต้องพบว่า ส.ค.๑ มีร่องรอยการเขียนขึ้นใหม่ทับของเดิม จำเป็นต้องตรวจสอบ จึงได้นัดทำการสอบสวนและให้เจ้าของที่ดินไปคัด ส.ค.๑ และทะเบียนการครอบครองที่ดินฉบับสำนักงานที่ดินมาให้ ในภายหลัง และได้สอบถามถึงการได้ที่ดินมาและมีหลักฐานอย่างไร นายดาหยาดกับพวกแจ้งว่าได้มาโดยซื้อมาจากนายดอละ มีหลักฐานการครอบครองทำประโยชน์ต่อเนื่องตลอดมาเป็น ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ นั้น นายดาหยาดให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ที่ดินที่นำเดินสำรวจร่วมกับพวกนั้นไม่มีหลักฐานที่ดิน การนำ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ มาใช้กับการออกโฉนดของนายดาหยาดกับพวกและมีการแก้ไขเนื้อที่นั้น นายดาหยาดไม่เคยรู้ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ และไม่เคยเห็น ส.ค.๑ ดังกล่าว นายธนวัฒน์และนายเตียรให้ถ้อยคำว่า ที่ดินที่นำเดินสำรวจจะมีหลักฐานหรือไม่นั้น ไม่ทราบ ไม่เคยเห็น ส.ค.๑

ส่วนกรณีที่อ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องการออกโฉนดที่ดินที่ได้สอบสวนสิทธิแล้วจำนวนหนึ่งไปให้นายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้านลงลายมือชื่อในฐานะผู้ปกครองท้องที่ตัวแทนนายอำเภอ และได้นำเรื่องการออกโฉนดที่ดินของนายดาหยาดกับพวกไปด้วย โดยไม่ได้นำไป เพื่อให้ผู้ใหญ่บ้านลงลายมือชื่อ แต่นำไปเพื่อสอบถามเกี่ยวกับข้อสงสัยใน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔

ที่มีร่องรอยการเขียนขึ้นใหม่ทับของเดิม ในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่าจะประมาณปลายเดือนมิถุนายน ๒๕๔๐ ได้นำเรื่องนายดาหยาดกับพวกและเรื่องอื่นๆ ที่ยังคงค้างไปให้นายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้านลงลายมือชื่อในฐานะตัวแทนนายอำเภอผู้ปกครองท้องที่ คำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีกับบันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงจึงขัดแย้งกัน

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยทำการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทุกกรณี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ อ.ก.พ. กรมที่ดินพิจารณาว่า การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ นั้น เป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ถูกต้อง ไม่มีข้อเท็จจริงใดมาสนับสนุน ส่วนกรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับผลประโยชน์ตอบแทนในการดำเนินการออกโฉนดที่ดินรายนายดาหยาดกับพวกนั้น นายดาหยาดได้ให้ถ้อยคำว่าได้มอบเงินให้แก่นายสุรรัตน์ และกรณีการเรียกร้องที่ดิน ๑๒ ไร่ ก็ระบุแต่เพียงว่านายเสรีได้แจ้งให้ใส่ชื่อนายสามารถ จึงไม่มีส่วนใดที่เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดี กรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีไม่ทำการตรวจสอบหลักฐานที่ดินกับสำนักงานที่ดินอำเภอละงูนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตรวจสอบแล้ว แต่เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวสำนักงานที่ดินอำเภอละงูถูกไฟไหม้ จึงมีอาจทำการตรวจสอบได้ กรณีกล่าวหาว่านายดาหยาดให้ถ้อยคำ่ว่า ที่ดินที่นายดาหยาดกับพวกนำเดินสำรวจไม่มีหลักฐานที่ดินแต่อย่างใด การนำ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๘๔ มาใช้กับการออกโฉนดที่ดินและได้มีการแก้ไขเนื้อที่ นั้น นายดาหยาดกับพวกไม่เคยรู้ข้อเท็จจริงและไม่เคยเห็น ส.ค.๑ ดังกล่าว นายชนวัฒน์และนายเศียรให้ถ้อยคำ่ว่า ที่ดินที่นำเดินสำรวจจะมีหลักฐาน ส.ค.๑ หรือไม่ ไม่ทราบและไม่เคยเห็น ส.ค.๑ ฉบับดังกล่าวนั้น ถ้าในการนำเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินรายนายดาหยาดกับพวกไม่มีหลักฐานที่ดิน เหตุใดจึงได้มีการแก้ไขระยะของที่ดินใน ส.ค.๑ ได้ และกรณีที่กล่าวหาว่าคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีกับบันทึกถ้อยคำที่ผู้ฟ้องคดีเคยให้ไว้ในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงขัดแย้งกันนั้น คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีและบันทึกถ้อยคำดังกล่าวมิได้ขัดแย้งกันแต่อย่างใด การสอบสวนวินัยมีถึง ๒ ครั้ง กรรมการมีความเห็นว่าไม่มีความผิดทั้ง ๒ ครั้ง แต่ อ.ก.พ.กรมที่ดินใช้ดุลพินิจไม่ถูกต้อง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ.ก.พ.กรมที่ดิน และนายกรัฐมนตรีนี มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีชอบ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ยื่นคำให้การเพิ่มเติม

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยเห็นว่า ในการสอบสวนสิทธิเพื่อออกโฉนดที่ดินรายนายดาหยาดกับพวก ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามข้อ ๒๔ และข้อ ๕๘ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๙ ไม่ได้ทำการบันทึกถ้อยคำหรือสอบถามนายดาหยาดกับพวก ผู้นำทำการเดินสำรวจถึงร่องรอยที่มีการแก้ไข ส.ค.๑ ดังกล่าว และไม่ได้เรียกนายกอแจ่มเจ้าของ ส.ค.๑ เดิมมาสอบสวน อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยระเบียบกรมที่ดินดังกล่าว และเป็นการผิดวิสัยของการปฏิบัติงานในฐานะเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิ ซึ่งเมื่อพบสิ่งผิดปกติหรือร่องรอยการแก้ไขย่อมจะต้องมีการสอบสวนผู้นำเดินสำรวจถึงร่องรอยการแก้ไข และเรียกเจ้าของ ส.ค.๑ เดิมมาสอบสวนหรือนำไปตรวจสอบกับ ส.ค.๑ ฉบับสำนักงานที่ดินอำเภอเพื่อความจริงดังกล่าวปรากฏ แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้กระทำการดังกล่าวไม่ โดยผู้ฟ้องคดีพียงนำ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ซึ่งมีร่องรอยการแก้ไขดังกล่าวไปตรวจสอบกับทางสำนักงานที่ดินอำเภอในภายหลังเมื่อความจริงเกี่ยวกับเรื่องการแก้ไข ส.ค.๑ ปรากฏขึ้นแล้ว ซึ่งการแก้ไข ส.ค.๑ ฉบับนี้ นอกจากจะแก้ไขเนื้อที่แล้ว ยังมีการแก้ไขระยะของรูปที่ดินใน ส.ค.๑ ให้สอดคล้องกับเนื้อที่ใหม่ด้วย ถ้าหากกลุ่มของนายดาหยาดกับพวกดำเนินการเองก็ไม่น่าจะมีความรู้ในเรื่องนี้ จึงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิได้ร่วมและรู้เห็นกับนายเสรี เจ้าหน้าที่เดินสำรวจ และนายสุรัตน์ เจ้าหน้าที่โยนยึดหลักเขตที่ดิน เรียกเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ต่อร่องเหลือ ๒๗,๐๐๐ บาท และเรียกที่ดินจำนวน ๑๒ ไร่ เป็นสิ่งตอบแทนตามที่นายดาหยาดให้ถ้อยคำจริง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้ร่วมกระทำความผิดด้วย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ตรวจพบและนำเรื่องดังกล่าวมาสอบถามข้อเท็จจริงจากนายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้าน นายเนี่ยะหมาดจึงได้เรียกนายกอแจ่มมาสอบถามข้อเท็จจริง จึงรู้ความจริงว่ามีการนำ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายกอแจ่มไปใช้เป็นหลักฐานในการออกโฉนดที่ดินของนายดาหยาดกับพวก และได้มีการแก้ไขเนื้อที่ใน ส.ค.๑ แปลงนี้ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ทำให้ความจริงเกี่ยวกับการแก้ไข ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔

/ปรากฏขึ้น...

ปรากฏขึ้น นั้น เห็นว่า การให้ถ้อยคำของผู้ฟ้องคดี นายกอแจ่ม และนายเนี่ยะหมาด ในชั้นสอบสวน ข้อเท็จจริงเบื้องต้นสอดคล้องตรงกันว่าผู้ฟ้องคดีได้นำเอกสารเกี่ยวกับการเดินสำรวจ ออกโฉนดที่ดินรายนายดาหยาดกับพวกไปให้นายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้านลงชื่อในฐานะตัวแทน นายอำเภอละงู นายเนี่ยะหมาดเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไขเนื้อที่และระยะของรูปที่ดินใน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ แต่ในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ผู้ฟ้องคดี นายกอแจ่ม และ นายเนี่ยะหมาด ให้ถ้อยคำที่ว่าเหตุที่ทราบว่ามี การปลอม ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายกอแจ่ม เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ตรวจพบและได้นำเรื่องดังกล่าวมาสอบถามข้อเท็จจริงจาก นายเนี่ยะหมาด นายเนี่ยะหมาดจึงได้เรียกนายกอแจ่มมาสอบถามข้อเท็จจริง จึงรู้ความจริงว่ามี การแก้ไขเนื้อที่และระยะของรูปที่ดินใน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ นายเนี่ยะหมาดไม่ได้ตรวจพบ การแก้ไขดังกล่าวด้วยตนเอง อันเป็นการขัดแย้งกับถ้อยคำที่ผู้ฟ้องคดี นายกอแจ่ม และนายเนี่ยะหมาดเคยให้ไว้ในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้น ทั้งที่ผู้ให้ถ้อยคำเป็นบุคคล เดียวกัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากสภาพปกติวิสัยของวิญญูชนเมื่อต้องมีการให้ถ้อยคำในทันที โดยไม่มีเวลาหรือโอกาสเตรียมตัว ย่อมให้ถ้อยคำตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นโดยไม่มี การปรุงแต่ง แต่หากมีการทอระยะเวลาดังกล่าวออกไปหรือมีการให้เวลาหรือโอกาสเตรียมตัว อาจมีการคิด ปรุงแต่งถ้อยคำหรือเรื่องราวต่างๆ ให้แตกต่างไปจากความเป็นจริงได้ หรืออาจจะมีมูลเหตุจูงใจ อย่างใดอย่างหนึ่งให้มีการให้ถ้อยคำที่ไม่ตรงต่อความเป็นจริงได้ ประกอบกับพฤติการณ์ ของผู้ฟ้องคดีที่มีได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงเมื่อพบสิ่งผิดปกติหรือร่องรอยแก้ไข ในการออกโฉนดที่ดินรายนายดาหยาดกับพวก ให้เป็นไปตามระเบียบกรมที่ดิน ตามที่ได้ วินิจฉัยไว้แล้ว จึงพึงได้ว่าการให้ถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีและพยานในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริง เป็นการให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริง ส่วนข้อโต้แย้งที่ว่าคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ได้รายงานผลการสอบสวนและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ฟ้องคดีไม่รู้เห็นเกี่ยวกับ การแก้ไข ส.ค.๑ และใช้ ส.ค.๑ นี้กับที่ดินของนายดาหยาดกับพวก ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำ ความผิดตามที่ถูกกล่าวหาทุกกรณี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบ นั้น รายงานการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทาง วินัยเป็นเพียงการเสนอความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณา มีคำสั่งเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องผูกพันที่จะต้องออกคำสั่งตามความเห็นของ

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวน และกรณียอมเป็นอำนาจและดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะพิจารณามีคำสั่งลงโทษตามความถูกต้องและเหมาะสมแก่กรณี ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ ข้อ ๓๒ (๑) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ด้วยเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยแล้ว จึงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ทั้งนี้ตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการชอบแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้วเช่นกัน สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและทำความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาสั่งการนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามข้อ ๒๔ และข้อ ๕๘ ของระเบียบกรมที่ดินว่าด้วยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินและสอบเขตที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๙ แล้ว ซึ่งได้แก่ ใบไต่สวน (น.ส.๕) บันทึกถ้อยคำ (ท.ด.๑๖) รายการสำรวจเขตที่ดินนำส่งผู้สอบสวน (ร.ว.๔๐) บัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรประจำตัวข้าราชการครู สำเนาทะเบียนบ้าน ซึ่งเอกสารดังกล่าวเป็นของกลุ่มพวกนายดาหยาด เกษม นายสุเมธ แซ่เอี้ยว นายพรศักดิ์ เรณูย์

/นายธนวัฒน์...

นายธนวัฒน์ หมาดอี และนายเศียร หาล้าง เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทำการสอบสวนสิทธิ
 เจ้าของที่ดินดังกล่าวเป็น ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ หมู่ที่ ๖ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล
 เห็นว่า ส.ค.๑ มีร่องรอยการแก้ไขจึงแจ้งนายดาหยาดกับพวกให้นำทะเบียนการครอบครองที่ดิน
 (น.ส.๘) ที่รับรองจากสำนักงานที่ดิน เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการออกโฉนดที่ดินดังกล่าว
 แต่นายดาหยาดกับพวก ไม่ได้นำมาให้ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การดำเนินการสอบสวนสิทธิของ
 ผู้ฟ้องคดีจึงถือว่าได้ดำเนินการตามระเบียบกรมที่ดินดังกล่าวแล้ว จึงไม่เป็นการละเว้นการ
 ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าแม้การให้ถ้อยคำของผู้ฟ้องคดี นายกอแจ่ม
 และนายเนี่ยะหมาด ในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นจะแตกต่างกับการสอบสวนของ
 คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ตาม แต่มูลเหตุในการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้น
 ได้เกิดขึ้นเนื่องจากนายกอแจ่มและนายเนี่ยะหมาด ได้ไปแจ้งความเรื่องการปลอมแปลงเอกสาร
 ส.ค.๑ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๐ กับที่ทำการผู้ใหญ่บ้านว่านายเสรี นายดาหยาด
 นายพรศักดิ์ นายเศียร นายสุเมธ ร่วมกันยกยอกและปลอมแปลงเอกสาร ส.ค.๑
 ของนายดอล๊ะ ต่อมา นายหมาด สันหลี กับราษฎรหมู่ ๙ ที่ได้รับความเดือดร้อนในการออก
 โฉนดที่ดิน ร้องเรียนเรื่องการปลอมแปลงเอกสารออกโฉนดที่ดินต่อนายอำเภอละงู เมื่อวันที่ ๓๐
 มิถุนายน ๒๕๔๐ เป็นเหตุให้ในวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ที่ว่าการอำเภอละงูได้มีการบันทึก
 ถ้อยคำเรื่องการปลอมแปลงเอกสารออกโฉนดที่ดิน (ป.ค.๑๔) ซึ่งมีบันทึกของนายกอแจ่ม
 นายเนี่ยะหมาดและนายหมาด ว่าทราบเรื่องการปลอมแปลงดังกล่าวจากเจ้าหน้าที่
 สำรวจออกโฉนดที่ดินคือผู้ฟ้องคดี การให้ถ้อยคำสอบสวนต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
 จึงเป็นการให้ถ้อยคำของบุคคลเดียวกัน ซึ่งเมื่อต้องให้ถ้อยคำในทันทีจึงไม่มีเวลาหรือโอกาส
 เตรียมตัวยอมให้ถ้อยคำตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นโดยไม่มีการปรุงแต่ง ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดี
 นายกอแจ่มและนายเนี่ยะหมาดให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้น ขัดแย้งกับการ
 ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เพราะผู้ทำการสอบสวนดังกล่าวสอบสวน
 โดยไม่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการสอบสวน จึงเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี นายกอแจ่ม และนายเนี่ยะหมาด
 อ้างว่านายเนี่ยะหมาดเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไขเนื้อที่และระยะที่ดินใน ส.ค.๑ ดังกล่าว เพื่อป้องกัน
 มิให้ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตราย การสอบสวนในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
 ของนายกอแจ่มและนายเนี่ยะหมาดตรงกับกรให้ถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ตรวจพบ

การแก้ไข ส.ค.๑ ข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่านายธัญรักษ์ ผู้กำกับการเดินสำรวจ ออกโฉนดที่ดินจังหวัดสตูลทำการสอบสวนข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีในฐานะพยานไม่ถูกต้อง ตามระเบียบวิธีการสอบสวน โดยทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก ต่อมเบียร์ไปด้วย และเปิดโอกาสให้นายดาหยาดกับพวก ซึ่งเป็นผู้ถูกร้องเรียนเข้าร่วมฟังการสอบสวน ข้อเท็จจริงด้วย ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะไม่มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินจึงตกอยู่ในภาวะ จำยอมในการตอบคำถาม จึงได้ให้ถ้อยคำว่านายเนยะหมาด ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไข ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ เพราะกลุ่มบุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ จึงเป็นเหตุให้นายกอแจ่ม และนายเนยะหมาดให้ถ้อยคำดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ลงไปสอบสวนการกระทำความผิดในพื้นที่ ย่อมไม่ทราบ ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไปดำเนินการ ในพื้นที่จริง ย่อมทราบความจริงตามที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยรายงานเสนอความเห็น เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องผูกพันออกคำสั่งตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจและดุลพินิจพิจารณามีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการใช้อำนาจไม่ถูกต้อง ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อาศัยเหตุตั้งที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวมาข้างต้น ขอศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งกลับคำพิพากษา ของศาลปกครองชั้นต้น โดยมีคำสั่งเพิกถอนผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่ง กรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า รายงานการสอบสวน ทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นเพียงการเสนอความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณามีคำสั่งเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งตามความเห็น ของคณะกรรมการสอบสวน และกรณียอมเป็นอำนาจและดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะพิจารณามีคำสั่งลงโทษตามความถูกต้องและเหมาะสมแก่กรณี ตามมาตรา ๑๐๒ แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๓๒ (๑) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

/ว่าด้วยการ...

ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้ว มีการสอบสวนพิจารณา โดยคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยและมีการพิจารณากลับกรงโดยผู้บังคับบัญชา ตามลำดับชั้นจนถึง อ.ก.พ. กรมที่ดิน ซึ่งได้พิจารณาพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ด้วยความรอบคอบและเป็นธรรมแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และผู้ฟ้องคดีก็ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ ตามกฎหมายแล้ว โดยในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้มีการพิจารณากลับกรงด้วยความละเอียดรอบคอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เคยรู้จักผู้ฟ้องคดีมาก่อน และยังมีการพิจารณากลับกรงโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อีกชั้นหนึ่ง อันเป็นหลักประกันได้ เป็นอย่างดี ซึ่งการพิจารณายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้กระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย และเป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีแล้ว เหตุที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเนื่องมาจากพฤติการณ์ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วยเหตุผลและข้อเท็จจริงดังกล่าว ขอศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดีและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการ เจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง นักวิชาการที่ดิน ระดับ ๕ ฝ่ายควบคุมการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ กองหนังสือสำคัญ กรมที่ดิน ปฏิบัติหน้าที่ เติมน้ำตรวจออกโฉนดที่ดินในท้องที่จังหวัดสตูล ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๐ ในฐานะเจ้าหน้าที่

สอบสวนสิทธิ นายกอเดิม เจ้าของที่ดิน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ได้ร้องเรียนต่อนายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๙ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล ว่านายเสรีและนายดาหยาด กับพวกรวม ๕ คน ร่วมกันขี้ยกยกและปลอมแปลงเอกสาร ส.ค.๑ ของนายกอเดิม รวมทั้งนายหมาด กับพวกรวม ๑๒ คน เจ้าของที่ดินข้างเคียงนายกอเดิมได้ร้องเรียนต่อศูนย์ดำรงธรรม จังหวัดสตูลว่า เจ้าหน้าที่รัฐวัดออกโฉนดที่ดินทำการปลอมแปลงเอกสาร ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายกอเดิม โดยเปลี่ยนตำแหน่งที่ดินและเปลี่ยนเนื้อที่จาก ๘ ไร่ เป็น ๖๘ ไร่ ทับที่ดินของผู้ร้องเรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูลจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ให้สำนักงานที่ดิน จังหวัดสตูลตรวจสอบข้อเท็จจริง สำนักงานที่ดินจังหวัดสตูลโดยนายธัญรักษ์ ผู้กำกับ การเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินจังหวัดสตูล ได้ทำการสอบสวนข้อเท็จจริงและรายงานต่อผู้ว่าราชการ จังหวัดสตูลว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่านายเสรี เจ้าหน้าที่เดินสำรวจ นายสุรัตน์ เจ้าหน้าที่ โยงยึดหลักเขตที่ดิน และผู้ฟ้องคดี เจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิ กระทำผิดวินัย ผู้ว่าราชการ จังหวัดสตูลได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐาน เพื่อดำเนินการทางวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๑๗๖/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยกล่าวหาว่าร่วม และรู้เห็นกับนายเสรี เจ้าหน้าที่เดินสำรวจ นายสุรัตน์ เจ้าหน้าที่โยงยึดหลักเขตที่ดิน และนายดาหยาด กับพวกรวม ๕ คน ปลอมแปลงแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) เลขที่ ๗๙๔ หมู่ที่ ๖ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล เนื้อที่ ๘ ไร่ ของนายกอเดิม ซึ่งได้นำมาเป็นหลักฐานในการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน แต่ได้ดำเนินการออกโฉนดที่ดิน ให้นายกอเดิมโดยไม่มีหลักฐานที่ดิน และได้แก้ไขเนื้อที่และระยะของรูปที่ดินดังกล่าว จาก ๘ ไร่ เป็น ๖๘ ไร่ เพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานในการออกโฉนดที่ดินให้นายดาหยาด กับพวกรวม ๕ คน โดยเรียกร้อยเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ต่อรองเหลือ ๒๗,๐๐๐ บาท และขอที่ดิน ๑๒ ไร่ เป็นค่าตอบแทนดำเนินการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินรายนายดาหยาด กับพวก โดยไม่ปฏิบัติตามระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินและสอบเขต ที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๙ คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่รู้เห็นเกี่ยวกับการแก้ไข ส.ค.๑ และใช้ ส.ค.๑ กับที่ดินของนายดาหยาดกับพวก เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้สอบสวนสิทธิจนนายกอเดิม เจ้าของที่ดินทราบเรื่องการใช้ ส.ค.๑ ที่มีการแก้ไขกับที่ดินของนายดาหยาดกับพวกถูกเปิดเผยขึ้น

/การที่...

การที่ไม่สามารถตรวจสอบ ส.ค.๑ กับสำนักงานที่ดินอำเภอละงูได้เป็นกรณีสุดท้ายที่จะกระทำได้นี้ เนื่องจาก ส.ค.๑ ฉบับที่ดินอำเภอถูกไฟไหม้หมดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาทุกกรณี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่าจากพยานหลักฐานเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับนายเสรี นายสุรรัตน์ และเจ้าของที่ดินกลุ่มนายดาหยาดทำการปลอมแปลงแก้ไข ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายกอเน็ม และนำมาใช้ประกอบเรื่องการออกโฉนดที่ดินของนายดาหยาดกับพวก เพื่อที่จะทำให้ที่ดินกลุ่มของนายดาหยาดไม่ถูกห้ามโอน โดยมีการเรียกเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และที่ดินจำนวน ๑๒ ไร่ เป็นสิ่งตอบแทนตามที่นายดาหยาดให้ถ้อยคำจริง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิเมื่อได้รับเอกสารดังกล่าวแล้วไม่ทำการสอบสวนนายดาหยาดกับพวกผู้นำทำการรังวัด ไม่เรียกเจ้าของ ส.ค.๑ เดิมมาสอบสวน และไม่ตรวจสอบหลักฐานกับสำนักงานที่ดินอำเภอละงู ทั้งๆ ที่เห็นชัดว่า ส.ค.๑ ดังกล่าวมีรอยแก้ไขเขียนข้อความใหม่ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงว่า นายเนี่ยะหมาด ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไข ส.ค.๑ แต่กลับให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไข ส.ค.๑ ดังกล่าว อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ จึงเสนอต่อ อ.ก.พ. กรมที่ดินพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา ๑๑๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อ.ก.พ. กรมที่ดินพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งไล่ออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้สอบสวนเพิ่มเติมและพิจารณาแล้วมีมติยกอุทธรณ์จึงรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีคำสั่งยกอุทธรณ์ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๐.๑/๓๒๐

ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตลอดจน ผลการพิจารณาอุทธรณ์และคำสั่งยกอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่สั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตามเดิม ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษาดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตาม อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อ ๒๔ ของระเบียบกรมที่ดินว่าด้วยการเดินสำรวจออก โฉนดที่ดินและสอบเขตที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๙ กำหนดว่า เมื่อเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิได้รับ รายงานการสำรวจเขตที่ดิน (ร.ว.๔๐) พร้อมกับหลักฐานสำหรับที่ดินจากผู้นำทำการ เดินสำรวจแล้ว ให้รีบสอบสวนและให้ผู้นำทำการเดินสำรวจ เจ้าของที่ดินข้างเคียง ผู้ปกครอง ท้องที่ลงลายมือชื่อในใบไต่สวน (น.ส.๕) และบันทึกถ้อยคำ (ท.ด.๑๖) ต่างๆ (ถ้ามี) ให้แล้วเสร็จ โดยเร็ว และข้อ ๕๘ ของระเบียบฉบับเดียวกัน กำหนดว่า ให้เจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิในที่ดิน สอบสวนเจ้าของที่ดิน และให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงลงชื่อรับรองเขตที่ดินไว้ในใบรับรองเขต ติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียง ถ้ามีกรณีจะต้องบันทึกถ้อยคำให้บันทึกด้วย แบบพิมพ์ ท.ด. ๑๖ ไว้เป็นหลักฐานประกอบการพิจารณา

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่าผู้ฟ้องคดี ได้ดำเนินการตามข้อ ๒๔ และข้อ ๕๘ ของระเบียบกรมที่ดินว่าด้วยการเดินสำรวจออกโฉนด ที่ดินและสอบเขตที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๙ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ทำการสอบสวนสิทธิเจ้าของที่ดินราย นายดาหยาดกับพวกเป็น ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ หมู่ที่ ๖ ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล เห็นว่า

ส.ค.๑ มีร่องรอยการแก้ไขจึงแจ้งนายดาหยาดกับพวกให้นำทะเบียนการครอบครองที่ดิน (น.ส.๘) ที่รับรองจากสำนักงานที่ดิน เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการออกโฉนดที่ดินดังกล่าว แต่นายดาหยาดกับพวกไม่ได้นำมาให้กับผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การดำเนินการสอบสวนสิทธิของผู้ฟ้องคดีจึงถือได้ว่าดำเนินการตามระเบียบกรมที่ดินฯ แล้ว จึงไม่เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ คดีจึงมีประเด็นปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ เห็นว่า นายเนี่ยะหมาดให้การในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำเอกสารเกี่ยวกับการเดินสำรวจไปให้นายเนี่ยะหมาดลงนามในฐานะตัวแทนนายอำเภอละงูผู้ปกครองท้องที่ นายเนี่ยะหมาดพบว่าที่ดินของนายดาหยาดกับพวกที่นำหลักฐาน ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ หมู่ ๖ ตำบลกำแพง มาเป็นหลักฐานในการออกโฉนดนั้น ส.ค.๑ ดังกล่าวมีชื่อนายดอละ อังสะ เป็นผู้แจ้งการครอบครอง สภาพที่ดินที่แจ้งการครอบครองไว้เป็นสวนยางพารา เนื้อที่ใน ส.ค.๑ ระบุไว้ประมาณ ๖๘ ไร่ บริเวณที่ดินที่นายดาหยาดกับพวกนำทำการรังวัดและที่ดินใกล้เคียง มีสภาพเป็นนาปลูกข้าว บ่อเลี้ยงกุ้ง สวนมะพร้าว เป็นส่วนใหญ่ บางส่วนมีสภาพเป็นที่รก ไม่มีการทำประโยชน์เป็นสวนยางพารา จึงได้สอบถามนายกอแจ่ม ซึ่งเป็นบุตรของนายดอละ ผู้แจ้ง ส.ค.๑ ซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว นายกอแจ่มแจ้งว่า ส.ค.๑ ดังกล่าวเป็นของนายดอละ บิดาของนายกอแจ่ม ซึ่งเดิมอยู่ในความครอบครองของนายกอแจ่ม แต่ได้มอบให้นายเสรี เจ้าหน้าที่ยุทำการรังวัดออกโฉนดที่ดินไปก่อนนี้ประมาณ ๑ เดือน โดยมอบให้ในวันที่ทำการรังวัด ที่ดินของนายกอแจ่ม ส.ค. ๑ ดังกล่าวมีเนื้อที่ประมาณ ๘ ไร่ ไม่ใช่ ๖๘ ไร่ มีสภาพเป็นสวนยางพารา ผู้ฟ้องคดีและนายกอแจ่มให้การในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้นำเอกสารเกี่ยวกับการเดินสำรวจไปให้นายเนี่ยะหมาดลงนามในฐานะตัวแทนนายอำเภอละงู นายเนี่ยะหมาด ตรวจพบการแก้ไข ส.ค. ๑ จึงได้สอบถามนายกอแจ่มดังกล่าว จากคำให้การของนายดาหยาด ในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นว่าชื่อที่ดินมาจากนายสมหมายกับพวก เนื้อที่ประมาณ ๑๘ ไร่ โดยชื่อร่วมกับนายสุขเมธเมื่อประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๘ ที่ดินที่ชื่อขายไม่มีหลักฐาน เมื่อชื่อแล้วได้ขุดบ่อเลี้ยงกุ้ง ที่ดินอีกส่วนประมาณ ๕๐ ไร่ ชื่อมาจากนางสุธิพร เมื่อประมาณ ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยชื่อร่วมกับนายพรศักดิ์และนายชนวัฒน์ สภาพที่ดินทำสวนมะพร้าว และเลี้ยงปศุสัตว์ ต่อมา เมื่อได้นำรังวัดที่ดินแล้วได้รวบรวมหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวมอบให้นายเสรี เมื่อเจ้าหน้าที่นัดสอบสวนสิทธิ นายดาหยาดกับพวกได้ไปลงลายมือชื่อ

/ในเอกสาร...

ในเอกสารต่างๆ ที่เจ้าหน้าที่แจ้งให้ลงชื่อ โดยเจ้าหน้าที่ไม่ได้สอบถามข้อเท็จจริงใดๆ เพิ่มเติม จากนายดาหยาดกับพวก เจ้าหน้าที่ได้เรียกร่องเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเรียกที่ดิน ประมาณ ๑๒ ไร่ เพื่อแลกกับการออกโฉนดที่ดิน บอกว่าจะนำไปแบ่งกัน ๓ คน คือ นายเสรี นายสุรัตน์ และผู้ฟ้องคดี นายดาหยาดได้ต่อรองจำนวนเงินลดลงเหลือ ๒๗,๐๐๐ บาท ได้จ่ายเงินดังกล่าวให้กับนายสุรัตน์ที่สวนปาล์มของนายแอ้น นุ้ยโสะ ในขณะที่นายสุรัตน์ ปฏิบัติงานในที่ดินดังกล่าว นายชนวัจน์และนายพรศักดิ์ ให้ถ้อยคำ่า ที่ดินส่วนที่นำรังวัด เนื้อที่ประมาณ ๕๐ ไร่ ชื่อมาจากนางสุธิพร โดยชื่อร่วมกับนายดาหยาดเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๗ สภาพที่ดินทำสวนมะพร้าวและเลี้ยงปูดำ หลังจากนำทำการรังวัดแล้วได้รวบรวม หลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวมอบให้นายเสรี หลักฐานอื่นนอกจากที่กล่าว ไม่ได้มอบให้นายเสรี เมื่อเจ้าหน้าที่นัดทำการสอบสวนสิทธิได้ลงลายมือชื่อในเอกสารต่างๆ ที่ทางเจ้าหน้าที่แจ้งให้ลงชื่อ เจ้าหน้าที่ไม่ได้สอบถามข้อเท็จจริงอื่นใดเพิ่มเติม และนายเศียร ให้ถ้อยคำ่าว่านายพรศักดิ์ นายดาหยาด และนายชนวัจน์ จะแบ่งที่ดินให้เป็นการชำระหนี้ และได้ขอสำเนาบัตรประจำตัวข้าราชการพร้อมทั้งสำเนาทะเบียนบ้านเพื่อนำไปประกอบ หลักฐานการโอนโฉนดที่ดิน ในวันที่เจ้าหน้าที่มาทำการสอบสวนสิทธิ นายเศียรได้ลงลายมือชื่อ ในเอกสารต่างๆ ที่เจ้าหน้าที่แจ้ง และไม่ได้ให้ถ้อยคำ่าใดๆ ต่อเจ้าหน้าที่ เมื่อได้ตรวจสอบ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ในสำนวนคดี พบว่ามี ๒ ฉบับ จำนวนเนื้อที่ ๘ ไร่ และ ๖๘ ไร่ เศษ โดยมี ระยะเวลาที่ดินที่ต่างกัน สภาพที่ดินเป็นสวนยางพารา ทิศตะวันออกติดกับทุ่งว่างเปล่า เมื่อตรวจ ไปได้สวน (น.ส.๕) บันทึกถ้อยคำ่า (ท.ด.๑๖) และบันทึกข้อความเรื่องการครอบครองต่อเนื่อง โดยมี ส.ค.๑ (ท.ด.๑๖ แบบที่ ๒) ระบุว่านายดาหยาดกับพวกซื้อที่ดินมาจากนายดอล๊ะ เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๙ และครอบครองที่ดินทำประโยชน์ต่อเนื่องตลอดมา สภาพที่ดิน ทำสวนยางพารา บ่อเลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปูดำ สวนมะพร้าวและคันทนาเลี้ยงปู โดยมีที่ดินข้างเคียง ทิศตะวันออกติดกับที่ดินที่มีการครอบครอง จากพยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะ เจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิได้รับรายงานการสำรวจเขตที่ดินรายนายดาหยาดกับพวก โดยใช้ ส.ค.๑ เลขที่ ๗๙๔ ของนายดอล๊ะที่เสียชีวิตไปแล้ว นายกอแจ่มซึ่งเป็นบุตรของนายดอล๊ะ ได้มอบ ส.ค.๑ ฉบับดังกล่าวให้นายเสรีในวันทำการรังวัดที่ดินของนายกอแจ่ม มาใช้เป็นหลักฐาน ในการออกโฉนด โดยที่ ส.ค.๑ ดังกล่าวมีการแก้ไขเนื้อที่และระยะเวลาที่ดิน ซึ่งสภาพการทำประโยชน์

/ตามที่ระบุ...

ตามที่ระบุไว้ใน ส.ค.๑ ดังกล่าวต่างจากที่ดินที่นายดาหยาดกับพวกนำทำการสำรวจ โดยผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ทำการสอบสวนสิทธินายดาหยาดกับพวก รวมทั้งไม่สอบสวนถึงร่องรอยที่มีการแก้ไข ส.ค.๑ การได้มา การครอบครอง และการทำประโยชน์ในที่ดิน ประกอบกับควรจะสอบสวน เจ้าของ ส.ค.๑ เดิม แต่กลับให้นายดาหยาดกับพวกลงลายมือชื่อในใบไต่สวน (น.ส.๕) บันทึก ถ้อยคำ (ท.ด.๑๖) และบันทึกข้อความเรื่องการครอบครองต่อเนื่องโดยมี ส.ค.๑ (ท.ด.๑๖ แบบที่ ๒) และได้กรอกข้อความในเอกสารว่า นายดาหยาดกับพวกซื้อที่ดินมาจากนายดอล๊ะ เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๙ และครอบครองที่ดินทำประโยชน์ต่อเนื่องตลอดมา สภาพที่ดิน ทำสวนยางพารา บ่อเลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปูดำ สวนมะพร้าว และคันทนาเลี้ยงปู ซึ่งขัดแย้งกับสภาพ ที่ดินที่ระบุไว้ใน ส.ค.๑ ระบุว่า เป็นสวนยางพารา อีกทั้งที่ดินข้างเคียงด้านทิศตะวันออกติดกับ ที่ดินที่มีการครอบครอง แต่ตาม ส.ค.๑ ระบุว่าติดกับทุ่งว่างเปล่า ต่อมาได้นำเอกสารเกี่ยวกับการเดินสำรวจรายนายดาหยาดและรายอื่นๆ อีกประมาณ ๕๐ เรื่อง ไปให้นายเนี่ยะหมาด ลงลายมือชื่อในฐานะผู้ปกครองท้องที่ทำการแทนนายอำเภอ แต่นายเนี่ยะหมาดได้ตรวจพบ การแก้ไข ส.ค.๑ และเรียกนายกอแจ่มมาสอบถาม นายกอแจ่มจึงได้ร้องเรียนเรื่องดังกล่าวขึ้น ต่อมา นายหมาด กับพวกซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงนายกอแจ่ม ได้ร้องเรียนต่อศูนย์ ดำรงธรรมจังหวัดสตูล ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการผิดวิสัยของเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติงานในฐานะเจ้าหน้าที่สอบสวนสิทธิ ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนร่วมรู้เห็นกับนายเสรี เมื่อพบ ส.ค.๑ ที่มีร่องรอยการแก้ไขเนื้อที่และระยะรูปที่ดิน ซึ่งผู้นำสำรวจไม่น่าจะมีความรู้ และแก้ไขได้ ผู้ฟ้องคดีก็ควรจะสอบสวนความให้ปรากฏ รวมทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดี ไม่ได้สอบสวนสิทธินายดาหยาดกับพวก ทั้งยังระบุข้อความในเอกสารที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้อง กับ ส.ค.๑ บางส่วนและสอดคล้องกับสภาพที่ดินที่ผู้นำสำรวจจริงวัดบางส่วน การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ตามข้อ ๒๔ และข้อ ๕๘ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินและสอบเขตที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๙ ผู้ฟ้องคดีจึงมีส่วนร่วม และรู้เห็นกับนายเสรี เจ้าหน้าที่เดินสำรวจ นายสุรัตน์ เจ้าหน้าที่โยงยึดหลักเขตที่ดิน เรียกเงิน จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเรียกที่ดินจำนวน ๑๒ ไร่ เป็นสิ่งตอบแทน

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจและดุลพินิจ พิจารณามีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการใช้อำนาจดุลพินิจไม่ถูกต้อง

/ไม่ชอบ...

ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้สอบสวนการกระทำความผิดในพื้นที่ย่อมไม่ทราบข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไปดำเนินการในพื้นที่จริง ย่อมทราบความจริงตามที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยรายงานเสนอความเห็นเมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องผูกพันออกคำสั่งตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำการสอบสวนสิทธิของนายดาหยาดกับพวก ตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๔ และข้อ ๕๘ ของระเบียบกรมที่ดินว่าด้วยการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดินและสอบเขตที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๙ จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยที่รายงานการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เป็นเพียงการเสนอความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อใช้ประกอบการพิจารณามีคำสั่งเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องผูกพันที่จะต้องออกคำสั่งตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ที่มีอำนาจและสามารถใช้ดุลพินิจที่จะพิจารณามีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามความถูกต้องและเหมาะสมแก่กรณี ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ ข้อ ๓๒ (๑) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๖๖๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นไม่ถูกต้อง โดยทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก ตีมเบียร์ไปด้วย และเปิดโอกาสให้นายดาหยาดกับพวกซึ่งเป็นผู้ถูกร้องเรียนเข้าร่วมฟังการสอบสวนข้อเท็จจริงด้วย ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะไม่มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน จึงตกอยู่ในภาวะจำยอมในการตอบคำถามจึงได้ให้ถ้อยคำไปว่า นายเนี่ยะหมาดเป็นผู้ตรวจพบการแก้ไข ส.ค.๑ เลขที่ ๗๘๔ เพราะกลุ่มบุคคลดังกล่าวมีอิทธิพลในพื้นที่ จึงเป็นเหตุให้นายกอแจ่มและนายเนี่ยะหมาดให้ถ้อยคำดังกล่าว นั้น เห็นว่า

การสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นนายกอเจ็มและนายเนยะหมาดได้ทำการสอบสวนในวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๐ โดยสอบสวนที่บ้านพักผู้ใหญ่บ้าน หมู่ ๙ แต่ทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดี ในวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๐ หลังจากที่สอบสวนนายกอเจ็มและนายเนยะหมาดแล้ว โดยไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดว่านายกอเจ็มและนายเนยะหมาดให้ถ้อยคำโดยถูกข่มขู่ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยกเรื่องดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างในชั้นการสอบสวนวินัยและในชั้นอุทธรณ์ แต่เพิ่งมายกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นการฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ประกอบกับคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานในชั้นการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้ รวมทั้งไม่มีพยานหลักฐานใดมาสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกล่าวอ้างขึ้นลอยๆ ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายนพดล เสงเจริญ

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพบูรณ์ เสียงก้อง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุช ศิริยุทธวัฒนา

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายจิรศักดิ์ จิรวดี

วันที่อ่าน

เหตุยก : ผู้พิมพ์